

жаваше слънчева-та свѣтлина и блѣщаше кѣто въ безъ-четъ сверячески оглѣдала. Прекрачи изъ трѣвѣ-тѣ двѣ-три крачки и, ето-та че си вече мокръ, кѣто мышъ. Нѣ въ това врѣ-ме кой ходи? Стадо-то ся дои въ вѣтѣ-тѣ кошарѣ, орача е още въ пѣтъ — той не е достигналъ до равнѣ-тѣ нивѣ. Грыжливѣ-та ступанка сега дои пѣнливо млѣко отъ млѣчиѣ-тѣ быволицѣ, за попарѣ на дребни-тѣ дѣца, кои сега най слад-ко спѣтъ.

Гокѣшки-тѣ сѣ още на кривый клонъ, и ся готвѣтъ да слѣзѣтъ; само гордый петель слѣзѣлъ: пѣе и си тытри дѣсно-то крило, кѣто чака да слѣзѣтъ червено-гребѣнчастн-тѣ му бухлати другаркы, чака ги да ги зведе при ще-дрѣ-тѣ ступанкѣ за хранѣ. —

Сичко ся размирдало, нѣ не трѣгнало още на работѣ. — Само безстрашливый рыбаръ, вѣди сѣка изъ-подъ дебелѣ-тѣ върбѣ край Янтрѣ и граби мустакати сомѣси и пѣргави мѣрни мѣлчишкомѣ, а наспаливый воденичѣръ излѣзва лѣнчѣ-во изъ водениѣ-тѣ да ся расходи, да си омѣе очи-тѣ надъ ставило-то и да ся прекрѣсти сѣщо слѣнце, кѣто помоли Бога, най напредъ за здравье, а послѣ за небетѣи Лѣсковче-ни, кои, безъ-друго, ще му допѣсѣтъ топлѣ питѣ и бѣ-клиѣ вино.

Въ това врѣме, кога сичко ся капяше на работѣ, отъ кѣмъ сѣвѣро-истокѣ, изъ Шуминскій пѣтъ, кой води кѣмъ югѣ-кѣмъ Търново идѣше единъ пѣтникъ и ся навалише кѣмъ Янтра. Той бѣше на конѣ.

Лице-те му бѣше посърнало и опърлено отъ пролѣтний вѣтѣръ; дълги-тѣ му мустаци ся вѣяхѣ и висѣхѣ на широ-ки-тѣ му рамена; подъ черны-тѣ навѣсени вежде, очѣ-тѣ му бѣхѣ хлѣтнаи въ главѣ-тѣ и блѣщѣхѣ кѣто огъвъ; глава-та му бѣше покрита съ черно кѣдриво кѣлпаче, образа му бѣше дѣголикъ и чѣрноокъ: той бѣше замысленъ и унѣ-